

КОНВЕНЦІЯ

між Урядом України і Урядом Республіки Казахстан про уникнення подвійного оподаткування та попередження податкових ухилень стосовно податків на доходи

ДАТА ПІДПИСАННЯ: 09.07.96 р.

ДАТА РАТИФІКАЦІЇ УКРАЇНОЮ: 15.11.96 р.

ДАТА НАБРАННЯ ЧИННОСТІ ДЛЯ УКРАЇНИ: 14.04.97 р.

СТРОК ДІЇ: до її припинення однією із Сторін

Уряд України і Уряд Республіки Казахстан,

бажаючи укласти Конвенцію про уникнення подвійного оподаткування та запобігання податковим ухиленням стосовно податків на доходи та підтверджуючи своє прагнення до розвитку і поглиблення взаємних економічних стосунків,

домовились про таке:

СТАТТЯ 1

Особи, до яких застосовується Конвенція

Ця Конвенція застосовується до осіб, які є резидентами однієї або обох Договірних Держав.

СТАТТЯ 2

Податки, на які поширюється Конвенція

1. Ця Конвенція поширюється на податки на доходи, що стягуються від імені Договірної Держави, або її політико-адміністративних підрозділів, або місцевих органів влади незалежно від способу їх стягнення.

2. Податками на доходи вважаються всі податки, що стягуються із загальної суми доходу або з елементів доходу, включаючи податки на доходи від відчужування рухомого і нерухомого майна і податки на загальну суму заробітної плати і платні, сплачуваних підприємством.

3. Податками, на які поширюється ця Конвенція, зокрема, є:

а) в Україні:

(і) податок на прибуток підприємств;

(іі) прибутковий податок з громадян

(надалі "український податок");

б) у Республіці Казахстан:

(і) податки на доходи юридичних і фізичних осіб

(надалі "казахстанський податок").

4. Ця Конвенція поширюється також на будь-які ідентичні або подібні по суті податки, які будуть стягуватись однією з Договірних Держав після дати підписання цієї Конвенції в доповнення до або замість існуючих податків цієї Договірної Держави. Компетентні органи Договірних Держав повідомляють один одного про будь-які істотні зміни, що відбуваються в їх законодавствах щодо оподаткування.

СТАТТЯ 3

Загальні визначення

1. У розумінні цієї Конвенції, якщо із контексту не випливає інше:

а) термін "Україна" при використанні у географічному значенні означає територію України, її континентальний шельф і її виключну (морську) економічну зону, включаючи будь-яку територію за межами територіальних вод України, яка відповідно до міжнародного права визначається або може бути в подальшому визначена як територія, в межах якої можуть здійснюватись права України стосовно морського дна, надр та їх природних ресурсів;

б) термін "Казахстан" означає Республіку Казахстан. При використанні у географічному значенні термін "Казахстан" включає територіальні води, а також виключну економічну зону і континентальний шельф, в яких Казахстан може для певних цілей здійснювати суверенні права і юрисдикцію відповідно до міжнародного права і в яких застосовуються закони, що регулюють податки Казахстану;

в) термін "національна особа" означає:

(i) будь-яку фізичну особу, що має громадянство Договірної Держави;

(ii) будь-яку юридичну особу, партнерство і будь-яку асоціацію, що одержують свій статус як такий за чинним законодавством Договірної Держави;

г) терміни "Договірна Держава" і "друга Договірна Держава" означають Україну або Казахстан залежно від контексту;

д) термін "особа" означає фізичну особу, компанію і будь-яке інше об'єднання осіб;

е) термін "компанія" означає будь-яке корпоративне об'єднання, зокрема акціонерне товариство, товариство з обмеженою відповідальністю, або будь-яке інше господарське товариство, або будь-яку організацію, що розглядається для цілей оподаткування як корпоративне об'єднання;

ж) терміни "підприємство Договірної Держави" та "підприємство другої Договірної Держави" означають відповідно підприємство, що керується резидентом Договірної Держави, та підприємство, що керується резидентом другої Договірної Держави;

з) термін "міжнародне перевезення" означає будь-яке перевезення морським, річковим, повітряним судном або дорожнім транспортним засобом, що експлуатується підприємством Договірної Держави, крім випадків, коли морське, річкове, повітряне судно або дорожній транспортний засіб експлуатується виключно між пунктами в другій Договірній Державі;

і) термін "компетентний орган" означає:

(i) стосовно України - Міністерство фінансів або його повноважного представника;

(ii) стосовно Казахстану - Міністерство фінансів або його повноважного представника.

2. При застосуванні у будь-який час цієї Конвенції Договірною Державою будь-який термін, не визначений у Конвенції, має те значення, яке він має у цей час згідно із законодавством цієї Держави стосовно податків, на які поширюється ця Конвенція, якщо із контексту не випливає інше.

СТАТТЯ 4

Резидент

1. При застосуванні цієї Конвенції термін "резидент однієї Договірної Держави" означає особу, яка за законодавством цієї Договірної Держави підлягає оподаткуванню в ній на підставі місця проживання, постійного місцеперебування, місцезнаходження керівного органу, місця реєстрації або іншого аналогічного критерію.

Термін також включає уряд Договірної Держави, його політико-адміністративний підрозділ або місцеві органи влади і будь-які установи, створені або керовані таким урядом, політико-адміністративним підрозділом або органом влади. Він також включає будь-яку організацію, створену відповідно до законодавства Договірної Держави і, як правило, звільнену від оподаткування у цій Договірній Державі.

Однак цей термін не включає особу, яка підлягає оподаткуванню у цій Державі лише стосовно доходів із джерел у цій Державі.

2. У разі, коли відповідно до положень пункту 1 цієї статті фізична особа є резидентом обох Договірних Держав, її статус визначається відповідно до таких правил:

а) вона вважається резидентом у тій Договірній Державі, де вона має постійне житло; якщо вона має постійне житло в обох Договірних Державах, вона вважається резидентом тієї Держави, в якій вона має більш тісні особисті й економічні зв'язки (центр життєвих інтересів);

б) у разі, якщо Договірна Держава, в якій вона має центр життєвих інтересів, не може бути визначена або коли вона не має постійного житла в жодній з Договірних Держав, вона вважається резидентом тієї Договірної Держави, де вона звичайно проживає;

в) якщо вона звичайно проживає в обох Договірних Державах або коли вона звичайно не проживає в жодній з них, вона вважається резидентом тієї Договірної Держави, громадяном якої вона є;

г) якщо вона є громадянином обох Договірних Держав або якщо вона не є громадянином жодної з них, компетентні органи Договірних Держав вирішують питання оподаткування такої особи за взаємною згодою.

3. У разі, коли відповідно до положень пункту 1 цієї статті, особа, що не є фізичною особою, є резидентом обох Договірних Держав, вона вважається резидентом тієї Договірної Держави, в якій розміщено її фактичний керівний орган. Якщо місцезнаходження фактичного керівного органу не може бути встановлено, компетентні органи Договірних Держав докладуть усіх зусиль для вирішення питання за взаємною згодою. У разі неможливого досягнення згоди така особа не буде вважатися резидентом у жодній із Договірних Держав для цілей одержання переваг цієї Конвенції.

СТАТТЯ 5

Постійне представництво (установа)

1. Для цілей цієї Конвенції термін "постійне представництво (установа)" означає постійне місце діяльності, через яке повністю або частково здійснюється підприємницька діяльність підприємства.

2. Термін "постійне представництво" включає зокрема: а) місце управління; б) відділення; в) контору; г) фабрику; д) майстерню;

е) шахту, нафтову або газову свердловину, кар'єр або будь-яке інше місце видобутку природних ресурсів;

ж) склад або іншу споруду, що використовується для поставки товарів з метою подальшої реалізації.

3. Термін "постійне представництво" також включає:

а) будівельний майданчик або будівельний, монтажний або складальний об'єкт або послуги, пов'язані з наглядом за виконанням цих робіт, якщо тільки такий майданчик або об'єкт існують більше 12 місяців або такі послуги надаються протягом більше ніж 12 місяців;

б) установку або споруду, що використовуються для розвідки природних ресурсів, або послуги, пов'язані з наглядом за виконанням цих робіт, або бурову установку або судно, що використовуються для розвідки природних ресурсів, якщо тільки таке використання триває протягом більше ніж 6 місяців;

в) надання послуг, включаючи консультаційні послуги, резидентами через службовців або інший персонал, найнятий резидентом для таких цілей, але тільки якщо діяльність такого характеру продовжується (для такого або пов'язаного з ним проекту) в межах країни більше ніж 6 місяців.

4. Незважаючи на попередні положення цієї статті, термін "постійне представництво" не включає:

а) використання споруд виключно з метою зберігання, демонстрації або поставки товарів або виробів, що належать підприємству;

б) утримання запасів товарів чи виробів, що належать цьому підприємству, виключно з метою зберігання, демонстрації або поставки;

в) утримання запасів товарів або виробів, що належать підприємству виключно з метою переробки іншим підприємством;

г) утримання постійного місця діяльності виключно з метою закупівлі товарів чи виробів або для збирання інформації для підприємства;

д) утримання постійного місця діяльності виключно з метою здійснення для підприємства будь-якої іншої діяльності підготовчого або допоміжного характеру;

е) утримання постійного місця діяльності виключно з метою здійснення будь-якої комбінації видів діяльності, згаданих у пунктах від а) до е), за умови, що сукупна діяльність постійного місця діяльності, що є результатом такої комбінації, носить підготовчий або допоміжний характер.

5. Якщо, крім агента з незалежним статусом, про якого йдеться у пункті 6 цієї статті, інша особа, незалежно від положень пунктів 1 і 2 цієї статті, діє від імені підприємства і має і звичайно використовує в Договірній Державі повноваження укладати контракти або утримує запаси товарів і

виробів, що належать підприємству, з яких здійснюється регулярна поставка таких товарів і виробів з метою подальшої реалізації від імені підприємства, то це підприємство вважається таким, що має постійне представництво у цій Державі стосовно будь-якої діяльності, яку ця особа здійснює для підприємства, за винятком, якщо діяльність такої особи обмежується тією, яка згадана в пункті 4 цієї статті, яка, якщо і здійснюється через постійне місце діяльності, не робить з цього постійного місця діяльності постійного представництва відповідно до положень цього пункту.

6. Підприємство не розглядається як таке, що має постійне представництво в Договірній Державі, лише на тій підставі, що воно здійснює підприємницьку діяльність у цій Державі через брокера, комісонера або будь-якого іншого агента з незалежним статусом за умови, що такі особи діють у межах своєї звичайної діяльності.

7. Той факт, що компанія, яка є резидентом Договірної Держави, контролює чи контролюється компанією, що є резидентом другої Договірної Держави, або яка здійснює підприємницьку діяльність у цій Другій Державі (або через постійне представництво або будь-яким іншим чином), сам по собі не перетворює одну з цих компаній у постійне представництво другої компанії.

СТАТТЯ 6

Доходи від нерухомого майна

1. Доходи, що одержуються резидентом Договірної Держави від нерухомого майна (включаючи доход від сільського або лісового господарства), яке розташоване в другій Договірній Державі, можуть оподатковуватись у цій другій Державі.

2. Термін "нерухоме майно" повинен мати те значення, яке він має у законодавстві Договірної Держави, в якій розташоване це майно. Цей термін повинен у будь-якому разі включати майно, допоміжне щодо нерухомого майна, худобу і обладнання, використовувані в сільському і лісовому господарстві, права, до яких застосовуються положення загального права щодо земельної власності, узуфрукт нерухомого майна і права на перемінні або фіксовані платежі, що сплачуються як компенсація за розробку або право на розробку мінеральних запасів, джерел та інших природних ресурсів. Морські, річкові, повітряні судна або дорожні транспортні засоби не вважаються нерухомим майном.

3. Положення пункту 1 цієї статті застосовуються також до доходів, одержуваних від прямого використання, здавання, в оренду або використання нерухомого майна у будь-якій іншій формі.

4. Положення пунктів 1 і 3 цієї статті застосовуються також до доходів від нерухомого майна підприємств, а також до доходів від нерухомого майна, використовуваного для здійснення незалежних особистих послуг.

СТАТТЯ 7

Прибуток від підприємницької діяльності

1. Прибуток підприємства Договірної Держави оподатковується лише у цій Державі, якщо тільки це підприємство не здійснює або не здійснювало підприємницьку діяльність у другій Договірній Державі через розташоване там постійне представництво. Якщо підприємство здійснює або здійснювало підприємницьку діяльність таким чином, прибуток підприємства оподатковується в другій Державі, але тільки в тій частині, яка стосується:

а) такого постійного представництва;

б) продажу цим підприємством у цій другій Договірній Державі товарів чи виробів, які збігаються або схожі з товарами або виробами, які продаються через постійне представництво; або

в) іншої підприємницької діяльності, здійснюваної цим же підприємством у цій другій Договірній Державі, яка за своїм характером збігається або схожа з підприємницькою діяльністю, що здійснюється через таке постійне представництво.

2. З урахуванням положень пункту 3 цієї статті, якщо підприємство Договірної Держави здійснює або здійснювало підприємницьку діяльність у другій Договірній Державі через розташоване там постійне представництво, то в кожній Договірній Державі такому постійному представництву зараховується прибуток, який воно могло б одержати, якби було окремим і самостійним підприємством, зайнятим такою ж або аналогічною діяльністю за таких же або аналогічних умов і діяло цілком незалежно від підприємства, постійним представництвом якого воно є.

3. У визначенні прибутку постійного представництва допускається віднімання витрат, понесених для цілей постійного представництва, включаючи раціональний розподіл управлінських і загальних адміністративних витрат, понесених для цілей підприємства в цілому як у Договірній Державі, де розташоване постійне представництво, так і за її межами. У будь-якому випадку такі витрати не повинні включати будь-які суми, що сплачуються (інакше ніж покриття витрат, що дійсно мали місце) постійним представництвом головному підрозділу підприємства або його іншому підрозділу як роялті, гонорар або інші подібні платежі за користування патентами або іншими правами, або як комісійні за надані особливі послуги чи управління, чи, виключаючи банківські підприємства, як проценти за позичку, надану підприємством постійному представництву.

4. Якщо у Договірній Державі визначення прибутку, що стосується постійного представництва на підставі пропорційного розподілу загальної суми прибутку підприємства його різними підрозділами, є звичайною практикою, ніщо в пункті 2 цієї статті не перешкоджає Договірній Державі визначати оподатковуваний прибуток шляхом такого розподілу, як це звичайно прийнято; обраний спосіб розподілу повинен давати результати, що відповідають принципам, які містяться у цій статті.

5. Якщо інформація, що перебуває у розпорядженні компетентного органу однієї з Договірних Держав, або інформація, яка може бути легко отримана відповідно до пунктів 3 і 4 цієї статті, не є достатньою для визначення прибутку або витрат постійного представництва, прибуток може бути розрахований відповідно до податкового законодавства цієї Договірної Держави.

6. Жодний прибуток не відноситься до постійного представництва на підставі звичайної закупівлі постійним представництвом товарів або виробів для підприємства.

7. Для цілей попередніх пунктів цієї статті прибуток, що відноситься до постійного представництва, визначається щорічно одним і тим же методом, якщо тільки не буде достатньої і вагомої причини для його зміни.

8. Якщо прибуток включає види доходів, які розглядаються окремо в інших статтях цієї Конвенції, положення цих статей не зачіпаються положеннями цієї статті.

СТАТТЯ 8

Міжнародний транспорт

1. Прибуток, одержаний резидентом Договірної Держави від експлуатації морських, річкових, повітряних суден або дорожніх транспортних засобів у міжнародних перевезеннях, оподатковується тільки у цій Державі.

2. Для цілей цієї статті прибуток від експлуатації морських, річкових, повітряних суден або дорожніх транспортних засобів у міжнародних перевезеннях включає:

а) дохід від здавання в оренду порожніх морських, річкових, повітряних суден або дорожніх транспортних засобів;

б) прибуток від використання, утримання або здавання в оренду контейнерів (включаючи трейлери і супутнє устаткування для транспортування контейнерів), що використовуються для перевезення товарів чи виробів,

де така оренда або таке використання, утримання або оренда, залежно від випадку, є побічними стосовно експлуатації морського, річкового, повітряного судна або дорожнього транспортного засобу у міжнародних перевезеннях.

3. Якщо прибуток, відповідно до пункту 1 цієї статті, одержує резидент Договірної Держави від участі у пулі, спільному підприємстві або міжнародному транспортному агенстві, прибуток, що відноситься до такого резидента, буде оподатковуватись тільки в Договірній Державі, резидентом якої він є.

СТАТТЯ 9

Асоційовані підприємства

1. У разі, коли

а) підприємство Договірної Держави прямо або посередньо бере участь у керівництві, контролі або капіталі підприємства другої Договірної держави, або

б) одні й ті ж особи прямо або посередньо беруть участь у керівництві, контролі або капіталі підприємства однієї Договірної Держави і підприємства другої Договірної Держави,

і в кожному випадку між двома підприємствами в їх комерційних і фінансових взаємовідносинах створюються або встановлюються умови, відмінні від тих, які мали б місце між двома незалежними підприємствами, тоді будь-який прибуток, який міг би бути нарахований одному з них, але з причин наявності цих умов не був йому нарахований, може бути включений до прибутку цього підприємства і відповідно оподаткований.

2. У разі, коли одна Договірна Держава включає в доходи підприємства цієї Держави - і відповідно оподатковує - прибутки, по яких підприємство другої Договірної Держави було оподатковане у цій другій Державі, і прибутки, таким чином включені, є прибутками, які були б нараховані підприємству першої згаданої Держави, якби умови взаємовідносин між двома підприємствами були б умовами, які існують між незалежними підприємствами, тоді ця друга Держава може зробити відповідні корективки до суми податку, що стягується з цих прибутків. При визначенні такої корективки повинні бути розглянуті інші положення цієї Конвенції, а компетентні органи Договірних Держав можуть проконсультуватися один з одним при необхідності.

СТАТТЯ 10

Дивіденди

1. Дивіденди, що сплачуються компанією, яка є резидентом Договірної Держави, резиденту другої Договірної Держави, можуть оподатковуватись у цій другій Державі.

2. Однак такі дивіденди можуть також оподатковуватись у Договірній Державі резидентом якої є компанія, що сплачує дивіденди, і відповідно до законодавства цієї Держави, але якщо одержувач є фактичним власником дивідендів, податок, що стягується, не повинен перевищувати:

а) 5 відсотків валової суми дивідендів, якщо право на дивіденди фактично має компанія, і ця компанія володіє щонайменше 25 відсотками капіталу компанії, що сплачує дивіденди;

б) 15 відсотків валової суми дивідендів у всіх інших випадках.

Цей пункт не стосується оподаткування компанії щодо прибутку, з якого сплачуються дивіденди.

3. Термін "дивіденди" при використанні у цій статті позначає доход від акцій або інших прав, які не є борговими вимогами, що дають право на участь у прибутках, а також доход від інших корпоративних прав, який підлягає такому ж оподаткуванню, як доходи від акцій відповідно до податкового законодавства Держави, резидентом якої є компанія, що розподіляє прибуток.

4. Положення пунктів 1 і 2 цієї статті не застосовуються, якщо особа, що фактично має право на дивіденди, яка є резидентом однієї Договірної Держави, здійснює комерційну діяльність у другій Договірній Державі, резидентом якої є компанія, що сплачує дивіденди через розташоване в ній постійне представництво або надає у цій другій Договірній Державі незалежні особисті послуги з розташованої в ній постійної бази, і холдінг, стосовно якого сплачуються дивіденди, дійсно відноситься до такого постійного представництва або постійної бази. У такому випадку застосовуються положення статті 7 або статті 14 залежно від обставин.

5. У разі, коли компанія, яка є резидентом однієї Договірної Держави, одержує прибуток або доходи з другої Договірної Держави, ця друга Держава може повністю звільнити від податків дивіденди, що сплачуються цією компанією, за винятком, якщо ці дивіденди сплачуються резиденту цієї другої Держави або якщо холдінг, стосовно якого сплачуються дивіденди, дійсно відноситься до постійного представництва або постійної бази, розташованих у цій другій Державі.

6. Ніщо у цій Конвенції не може тлумачитись як таке, що перешкоджає Договірній Державі оподатковувати чистий прибуток підприємства другої Договірної Держави, що відноситься до постійного представництва у першій згаданій Державі, податком у доповнення до податку, який нараховується на прибуток підприємства цієї Держави, за умови, що цей додатковий податок не перевищить 5 відсотків суми такого чистого прибутку. Для цілей цього пункту чистий прибуток визначається за принципами, викладеними у статті 7 цієї Конвенції, після вирахування з нього:

а) усіх податків (інших, ніж додатковий податок), що стягуються у Договірній Державі, у якій розташоване постійне представництво; і

б) суми, рівної 50 відсоткам чистого прибутку, що залишилась після вирахування згаданих у підпункті а) податків.

Із введенням Україною подібного податку положення підпункту б) цього пункту застосовуватись не буде.

СТАТТЯ 11

Проценти

1. Проценти, що виникають у Договірній Державі і сплачуються резиденту другої Договірної Держави, можуть оподатковуватись у цій другій Державі, якщо такий має фактичне право на ці проценти.

2. Однак такі проценти можуть також оподатковуватись у Договірній Державі, в якій вони виникають, і відповідно до законодавства цієї Держави, але якщо одержувач фактично має право на проценти, податок, що стягується, не повинен перевищувати 10 відсотків від валової суми процентів.

Компетентні органи Договірних Держав за взаємною згодою встановлюють спосіб застосування такого обмеження.

3. Термін "проценти" при використанні у цій статті означає дохід від боргових вимог будь-якого виду, незалежно від іпотечного забезпечення і незалежно від володіння правом на участь у прибутках боржника, і зокрема, дохід від урядових цінних паперів і облігацій чи боргових зобов'язань, включаючи премії та виграші по цих цінних паперах, облігаціях або боргових зобов'язаннях.

4. Положення пунктів 1 і 2 цієї статті не застосовуються якщо особа, що фактично має право на проценти, яка є резидентом однієї Договірної Держави, здійснює підприємницьку діяльність у другій Договірній Державі, в якій виникає дохід від процентів, через розташоване в ній постійне представництво або надає у цій другій Державі незалежні особисті послуги з розташованої там постійної бази, і боргова вимога, на підставі якої сплачуються проценти, дійсно відноситься до такого постійного представництва або постійної бази. В такому разі залежно від обставин застосовуються положення статті 7 або статті 14 цієї Конвенції.

5. Вважається, що проценти виникають у Договірній Державі, якщо платником є сама Держава, її політико-адміністративний підрозділ, місцеві органи влади або резидент цієї Держави. Якщо, проте, особа, що сплачує проценти, незалежно від того, є вона резидентом Договірної Держави чи ні, має в Договірній Державі постійне представництво або постійну базу, у зв'язку з якими виникла заборгованість, по якій сплачуються проценти, і витрати по сплаті цих процентів несе постійне представництво або постійна база, то вважається, що такі проценти виникають у Державі, в якій розташоване постійне представництво або постійна база.

6. Якщо з причин особливих відносин між платником і особою, яка фактично має право на проценти, або між ними обома і третьою особою, сума процентів, що стосується боргової вимоги, на підставі якої вона сплачується, перевищує суму, яка була б погоджена між платником і особою, яка фактично має право на ці проценти, при відсутності таких відносин, положення цієї статті застосовуються тільки до останньої згаданої суми. В такому випадку надмірна частина платежу, як і раніше, підлягає оподаткуванню відповідно до законодавства кожної Договірної Держави з належним урахуванням інших положень цієї Конвенції.

7. Положення цієї статті не застосовуються, якщо головною метою або однією з головних цілей будь-якої особи, що має причетність до створення або передачі боргової вимоги, стосовно якої сплачуються проценти, було одержання переваг цієї статті шляхом цього створення або передачі.

8. Незважаючи на положення пункту 2 цієї статті, проценти, що виникають у Договірній Державі, повинні звільнитись від оподаткування у цій Державі, якщо вони отримані і дійсно належать Уряду другої Договірної Держави, його політико-адміністративному підрозділу або місцевому органу влади, або будь-якому агенству, що створене або керується цим Урядом, політико-адміністративним підрозділом або місцевим органом влади.

СТАТТЯ 12

Роялті

1. Роялті, які виникають у Договірній Державі і сплачуються резиденту другої Договірної Держави, можуть оподатковуватись у цій другій Державі, якщо такий резидент є фактичним власником цих роялті.

2. Однак такі доходи можуть також оподатковуватись у Договірній Державі, в якій вони виникають, і відповідно до законодавства цієї Держави, але податок, що стягується таким чином, не може перевищувати 10 відсотків валової суми роялті.

3. Термін "роялті" при використанні в цій статті означає платежі будь-якого виду, що одержуються як відшкодування за користування або за надання права користування будь-яким авторським правом на літературні твори, твори мистецтва або науки (включаючи кінематографічні фільми, будь-які фільми або плівки для радіомовлення чи телебачення), будь-які патенти, торгові марки, дизайн або модель, план, таємну формулу або процес, або за користування, або за інформацію (ноу-хау), що стосується промислового, комерційного або наукового досвіду і платежі за право користування або надання права користування промисловим, комерційним або науковим обладнанням.

4. Положення пункту 1 і 2 цієї статті не застосовуються, якщо фактичний власник роялті, який є резидентом однієї Договірної Держави, здійснює підприємницьку діяльність у другій Договірній Державі, в якій виникають роялті, через розташоване там постійне представництво, або виконує у цій другій Державі незалежні особисті послуги з розташованою там постійною базою, і право або майно, стосовно яких сплачуються роялті, дійсно пов'язані з таким постійним представництвом чи постійною базою. У такому разі застосовуються положення статей 7 або 14 цієї Конвенції залежно від обставин.

5. Якщо з причин особливих відносин між платником і фактичним власником роялті або між ними обома і будь-якою іншою особою, сума роялті, яка відноситься до використання, права або інформації, на підставі яких вони сплачуються, перевищує з якихось причин суму, яка була б узгоджена між платником і фактичним власником роялті за відсутності таких відносин, положення цієї статті застосовуються тільки до останньої згаданої суми. У цьому випадку надмірна частина платежу, як і раніше, підлягає оподаткуванню відповідно до законодавства кожної Договірної Держави з урахуванням інших положень цієї Конвенції.

6. Положення цієї статті не застосовуються, якщо головною метою або однією з головних цілей будь-якої особи, що має причетність до утворення або передачі прав, стосовно яких сплачуються роялті, було одержання переваг цієї статті створення або передачі.

7. Вважається, що роялті виникають у Договірній Державі, якщо платником є сама Держава, її політико-адміністративний підрозділ, місцеві органи влади або резидент цієї Держави. Якщо, проте, особа, що сплачує роялті незалежно від того, є вона резидентом Договірної Держави чи ні, має в Договірній Державі постійне представництво або постійну базу, у зв'язку з якими виникло зобов'язання сплачувати роялті, і витрати по сплаті несе таке постійне представництво або постійна база, тоді вважається, що роялті виникають у тій Договірній Державі, в якій розташоване постійне представництво або постійна база.

СТАТТЯ 13

Доходи від відчужування майна

1. Доходи, що одержуються резидентом Договірної Держави від відчужування нерухомого майна, як воно визначено у статті 6 цієї Конвенції і яке розташоване у другій Договірній Державі, можуть оподатковуватись у цій другій Державі.

2. Доходи, що одержуються резидентом Договірної Держави від відчужування:

(а) акцій, які одержують їх вартість або більшу частину вартості прямо або посередньо від нерухомого майна, розташованого в другій Договірній Державі, або

(б) частки в партнерстві або трасті, майно яких складається переважно з нерухомого майна, розташованого в другій Договірній Державі, або з акцій, як вони визначені в пункті а) вище,

можуть оподатковуватись у цій другій Державі.

3. Доходи від відчужування рухомого майна, що формує частину підприємницького майна постійного представництва, яке підприємство однієї Договірної Держави має у другій Договірній Державі, або рухомого майна, яке відноситься до постійної бази, регулярно доступної резиденту однієї Договірної Держави в другій Договірній Державі і яке розташоване в другій Договірній Державі для надання незалежних особистих послуг, включаючи доходи від відчужування такого постійного представництва (окремо чи в сукупності з цілим підприємством) або від такої постійної бази, можуть оподатковуватись у цій другій Державі.

4. Доходи від відчужування морських, річкових, повітряних суден або дорожніх транспортних засобів, які експлуатуються в міжнародних перевезеннях підприємством Договірної Держави або рухомого майна, пов'язаного з експлуатацією таких морських, річкових, повітряних суден або дорожніх транспортних засобів, оподатковуються тільки у цій Договірній Державі.

5. Доходи від відчужування будь-якого майна, іншого ніж те, про яке йдеться у пунктах 1, 2, 3 і 4 цієї статті, оподатковуються тільки у Договірній Державі, резидентом якої є особа, що відчужує майно.

СТАТТЯ 14

Незалежні особисті послуги

1. Доход, що одержується резидентом Договірної Держави щодо професійних послуг чи іншої діяльності незалежного характеру, оподатковується тільки в цій Державі, за винятком випадку, коли він володіє регулярно доступною постійною базою в другій Договірній Державі з метою проведення цієї діяльності. Якщо у нього є така постійна база, доход може оподаткуватись у другій Державі, але тільки в тій частині, що відноситься до цієї постійної бази.

2. Термін "професійні послуги" включає, зокрема, незалежну наукову, літературну, артистичну, художню, освітню або викладацьку діяльність, так само, як і незалежну діяльність лікарів, адвокатів, інженерів, архітекторів, стоматологів і бухгалтерів.

СТАТТЯ 15

Залежні особисті послуги

1. З урахуванням положень статей 16, 18 і 19 цієї Конвенції платня, заробітна плата та інші подібні винагороди, одержувані резидентом однієї Договірної Держави у зв'язку з роботою за наймом, оподатковуються тільки у цій Державі, якщо тільки робота за наймом не здійснюється в другій Договірній Державі. Якщо робота за наймом здійснюється таким чином, отримана винагорода може оподаткуватись у цій другій Державі.

2. Незважаючи на положення пункту 1 цієї статті, винагорода, що одержується резидентом однієї Договірної Держави у зв'язку з роботою за наймом, здійснюваною в другій Договірній Державі, оподатковується тільки в першій згаданій Державі, якщо:

а) одержувач перебуває в другій Договірній Державі протягом періоду або періодів, що не перевищують у сукупності 183 днів протягом будь-якого безперервного 12-місячного періоду; і

б) винагорода сплачується наймачем або від імені наймача, який не є резидентом другої Договірної Держави; і

в) витрати по сплаті винагород не несуть постійне представництво або постійна база, які наймач має в другій Державі.

3. Незважаючи на попередні положення цієї статті, винагорода, одержувана у зв'язку з роботою за наймом, що здійснюється на борту морського, річного, повітряного судна або дорожнього

транспортного засобу, що експлуатується у міжнародних перевезеннях, може оподаткуватись у Договірній Державі, резидентом якої є підприємство, що експлуатує морське, річне, повітряне судно або дорожній транспортний засіб.

СТАТТЯ 16

Гонорари директорів

Гонорари директорів або інші подібні винагороди, які одержуються резидентом Договірної Держави як членом ради директорів або подібного до неї органу компанії, яка є резидентом другої Договірної Держави, можуть оподатковуватись у цій другій Державі.

СТАТТЯ 17

Артисти і спортсмени

1. Незважаючи на положення статей 14 і 15 цієї Конвенції, доход, що одержується резидентом Договірної Держави як працівником мистецтва, таким як артист театру, кіно, радіо чи телебачення, або музикантом, або як спортсменом від його особистої діяльності, що здійснюється у другій Договірній Державі, може оподаткуватись у цій другій Державі.

2. У разі, якщо доход від особистої діяльності, здійснюваної працівником мистецтва або спортсменом, нараховується не самому працівнику мистецтва чи спортсмену, а іншій особі, цей доход незалежно від положень статей 7, 14 і 15 цієї Конвенції може оподатковуватись у Договірній Державі, в якій здійснюється діяльність працівника мистецтва чи спортсмена.

3. Незважаючи на положення пунктів 1 і 2 цієї статті, доход, вказаний у цій статті, буде звільнено від оподаткування у тій Договірній Державі, в якій діяльність артиста або спортсмена здійснюється, якщо ця діяльність суттєвою мірою фінансується за рахунок суспільних фондів тієї Держави або другої Держави, або якщо ця діяльність виконується на підставі угоди про культурне співробітництво, укладеної між Договірними Державами.

СТАТТЯ 18

Пенсії

1. Згідно з положеннями пункту 2 статті 19 цієї Конвенції пенсії та інші подібні винагороди, що виплачуються резиденту Договірної Держави з огляду на минулу роботу, та будь-яка рента, що виплачується такому резиденту, підлягають оподаткуванню тільки у Державі, з якої переводяться ці платежі.

2. Термін "рента" означає зазначену суму, що періодично виплачується фізичній особі у зазначені терміни протягом строку життя чи протягом указанного або встановленого періоду часу згідно із зобов'язаннями здійснювати платежі в обмін на адекватну та повну компенсацію у грошовій формі.

СТАТТЯ 19

Державна служба

1. а) Винагорода, інша ніж пенсія, що сплачується Договірною Державою або її політико-адміністративним підрозділом або місцевими органами влади будь-якій фізичній особі за службу, здійснювану для цієї Держави, політико-адміністративного підрозділу або місцевого органу влади, оподатковується тільки у цій Державі.

б) Незважаючи на положення підпункту а) цього пункту така винагорода оподатковується тільки в другій Договірній Державі, якщо служба здійснюється у цій Державі і фізична особа є резидентом цієї Держави, яка:

(i) є громадянином цієї Держави; або

(ii) не стала резидентом цієї Держави тільки з метою здійснення служби.

2. а) Будь-яка пенсія, що виплачується Договірною Державою або її політико-адміністративним підрозділом, або місцевим органом влади, або із створених ними фондів фізичній особі у зв'язку з послугами, наданими цій Державі або її політико-адміністративному підрозділу, або місцевому органу влади, підлягає оподаткуванню тільки у цій Державі.

б) Незважаючи на положення підпункту а), така пенсія оподатковується тільки в другій Договірній Державі, якщо фізична особа є її резидентом або громадянином.

3. Положення статей 15, 16 та 18 цієї Конвенції застосовуються до винагород стосовно послуг, що здійснюються у зв'язку з підприємницькою діяльністю, що проводиться Договірною Державою або її політико-адміністративним підрозділом, або місцевим органом влади.

СТАТТЯ 20

Студенти

1. Платежі, що одержуються студентом або стажувальником, який є або був безпосередньо до приїзду в Договірну Державу резидентом другої Договірної Держави і який перебуває у першій згаданій Державі виключно з метою навчання або одержання освіти, і призначені для проживання, навчання або одержання освіти, не оподатковуються в першій згаданій Державі, якщо джерела цих платежів знаходяться за межами цієї Держави.

СТАТТЯ 21

Інші доходи

1. Види доходів резидента Договірної Держави, де б вони не виникали, які не згадані в попередніх статтях цієї Конвенції, підлягають оподаткуванню тільки у цій Державі.

2. Положення пункту 1 цієї статті не застосовуються до доходів, інших ніж доход від нерухомого майна, визначеного в пункті 2 статті 6 цієї Конвенції, якщо одержувач таких доходів є резидентом однієї Договірної Держави, здійснює підприємницьку діяльність у другій Договірній Державі через розташоване в ній постійне представництво або надає у цій другій Державі незалежні особисті послуги через розташовану там постійну базу, і право або майно, у зв'язку з яким одержано доход, дійсно пов'язані з таким постійним представництвом або постійною базою. У такому випадку застосовуються положення статті 7 або статті 14 залежно від обставин.

СТАТТЯ 22

Уникнення подвійного оподаткування

Відповідно до положень законодавств Договірних Держав уникнення подвійного оподаткування буде здійснюватись таким чином:

а) якщо резидент Договірної Держави одержує доход, який відповідно до положень цієї Конвенції може оподатковуватись у другій Договірній Державі, перша згадана Договірна Держава дозволить вирахувати із податку на доход резидента суму, рівну податку, сплаченому у другій Договірній

Державі. Розмір податку, вираховуваного відповідно до вищеназваних положень, не повинен перевищувати податок, який був би нарахований на такий же доход за ставками, що діють у Договірній Державі;

б) якщо відповідно до яких-небудь положень цієї Конвенції отриманий доход резидента Договірної Держави звільнено від податку у цій Державі, ця Держава може, однак, при підрахунку суми податку на частину доходу цього резидента, що залишалась, взяти до уваги звільнений доход для цілей встановлення ставки податку на такий доход.

СТАТТЯ 23

Недискримінація

1. Національні особи Договірної Держави не будуть підлягати у другій Договірній Державі будь-якому оподаткуванню чи будь-яким вимогам, пов'язаним з ними, які відрізняються чи є більш обтяжливими ніж оподаткування та відповідні вимоги, яким підлягають чи можуть підлягати національні особи цієї другої Держави за тих же самих обставин. Це положення, незважаючи на положення статті 1 цієї Конвенції, також застосовується до осіб, які не є резидентами однієї або обох Договірних Держав.

2. Особи без громадянства, які є резидентами Договірної Держави, не будуть піддаватися в жодній з Договірних Держав будь-якому оподаткуванню або пов'язаному з них зобов'язанню, іншому або більш обтяжливому, ніж оподаткування і пов'язані з ним зобов'язання, яким громадяни Держави, що належать до них, піддаються або можуть піддаватися за тих же умов.

3. Оподаткування постійного представництва, яке підприємство однієї Договірної Держави має в другій Договірній Державі, не повинно бути менш сприятливим у цій другій Державі, ніж оподаткування підприємств цієї другої Держави, які виконують подібну діяльність у цій другій Державі.

4. За винятком випадків, коли застосовуються положення пункту 1 статті 9, пункту 6 статті 11, пункту 5 статті 12 цієї Конвенції, проценти, роялті та інші виплати, що здійснюються підприємством Договірної Держави резиденту другої Договірної Держави, повинні з метою визначення оподатковуваних прибутків подібного підприємства вираховуватись за тих же умов, що мають місце, коли вони виплачуються резиденту першої згаданої Держави.

5. Підприємства Договірної Держави, майно яких повністю або частково належить або контролюється прямо чи посередньо одним або кількома резидентами другої Договірної Держави, не будуть піддаватися в першій згаданій Державі будь-якому оподаткуванню або будь-якому зобов'язанню, пов'язаному з ним, іншому або більш обтяжливому, ніж оподаткування і пов'язане з ним зобов'язання, яким підлягають або можуть підлягати інші подібні підприємства першої згаданої Держави.

6. Жодні положення цієї статті не будуть мати тлумачення як зобов'язання будь-якої з Договірних Держав надавати особі, що не є резидентом цієї Держави, будь-які персональні звільнення, пільги і вирахування для цілей оподаткування, які надаються особам, що є резидентами.

СТАТТЯ 24

Взаємоузгоджувальна процедура

1. Якщо особа вважає, що дії однієї чи обох Договірних Держав призводять або призведуть до її оподаткування не у відповідності до положень цієї Конвенції, вона може, незалежно від засобів захисту, передбачених внутрішнім законодавством цих Держав, подати заяву компетентному органу тієї Договірної Держави, резидентом якої вона є, чи якщо її справа підпадає під дію пункту

1 статті 24 цієї Конвенції, до тієї Договірної Держави, національною особою якої вона є. Ця заява повинна бути представлена протягом трьох років з моменту першого повідомлення про дії, що призводять до оподаткування, що не відповідає положенням цієї Конвенції.

2. Компетентний орган прагнучиме, якщо він вважає заяву обґрунтованою і якщо він сам не зможе дійти до задовільного рішення, вирішити питання за взаємною згодою з компетентними органами другої Договірної Держави з метою уникнення оподаткування, яке не відповідає цій Конвенції. Будь-яка досягнута домовленість повинна виконуватись незалежно від будь-яких обмежень часу, передбачених національними законодавствами Договірних Держав.

3. Компетентні органи Договірних Держав можуть вступати в прямі контакти один з одним з метою досягнення згоди в розумінні попередніх пунктів.

4. Компетентні органи Договірних Держав прагнутимуть вирішувати за взаємною згодою будь-які складні або сумнівні питання, що виникають при тлумаченні або застосуванні цієї Конвенції.

СТАТТЯ 25

Обмін інформацією

1. Компетентні органи Договірних Держав обмінюватимуться інформацією, необхідною для застосування положень цієї Конвенції або внутрішнього законодавства Договірних Держав, яка стосується податків, на які поширюється ця Конвенція, тією мірою, якою оподаткування за цим законодавством не протирічить цій Конвенції. Обмін інформацією не обмежується статтею 1 цієї Конвенції. Будь-яка інформація, що її одержить Договірна Держава, вважатиметься секретною, як і інформація, що її одержано по внутрішньому законодавству цієї Держави. Однак якщо інформація вважається секретною в тій Державі, що її надсилає, її буде розкрито тільки особам або органам (включаючи суди та адміністративні органи), що пов'язані з нарахуванням, стягненням, введенням в дію або виконанням рішень чи визначенням апеляцій щодо податків, які є предметом цієї Конвенції. Такі особи або органи використовуватимуть цю інформацію для таких цілей, але вони можуть розкрити її в ході відкритого судового засідання або при прийнятті юридичних рішень.

2. У жодному випадку положення пункту 1 цієї статті не будуть тлумачитись як такі, що покладають на компетентні органи однієї з Договірних Держав зобов'язання:

а) здійснювати адміністративні заходи, такі, що відрізняються від законів адміністративної практики, яка має перевагу в одній з Договірних Держав;

б) надавати інформацію, яку неможливо одержати за законодавством або у ході звичайного управління в одній з Договірних Держав;

в) надавати інформацію, яка розкриває будь-яку торговельну, підприємницьку, промислову, комерційну або професійну таємницю, або торговельний процес, або інформацію, розкриття якої могло б зашкодити громадському порядку.

СТАТТЯ 26

Члени дипломатичних представництв та консульські співробітники

Ніщо у цій Конвенції не буде зачіпати податкові привілеї, надані членам дипломатичних представництв або консульським співробітникам згідно із загальними нормами міжнародного права чи згідно із положеннями спеціальних угод.

СТАТТЯ 27

Набуття чинності

1. Кожна з Договірних Держав повідомить одна одну по дипломатичних каналах про завершення необхідної відповідно до внутрішнього законодавства процедури набуття чинності цією Конвенцією. Ця Конвенція набуває чинності у день останнього такого повідомлення, і її положення будуть застосовуватись:

(i) стосовно податків, що утримуються у джерела для будь-яких платежів, зроблених на шістдесятий або після шістдесяти днів, наступних за днем набуття Конвенцією чинності;

(ii) стосовно інших податків за оподатковувані періоди, що починаються з або після 1 січня календарного року, в якому Конвенція набула чинності.

СТАТТЯ 28

Завершення чинності

Ця Конвенція залишається чинною до її припинення однією з Договірних Держав. Кожна Договірна Держава може припинити чинність Конвенції через дипломатичні канали, направляючи повідомлення про припинення не менше ніж за шість місяців до кінця будь-якого календарного року, після закінчення періоду у п'ять років з дня набуття Конвенцією чинності. У такому випадку Конвенція повинна втратити чинність першого січня календарного року, наступного за роком подачі повідомлення.

На засвідчення чого ті, що нижче підписалися, відповідним чином на це уповноважені своїм Урядом, підписали цю Конвенцію.

Вчинено у м.Києві 9 липня тисяча дев'ятсот дев'яносто шостого року у двох примірниках українською, казахською та російською мовами, причому всі тексти є автентичні. У разі розбіжностей в інтерпретації положень цієї Конвенції переважає текст, викладений російською мовою.

* Ратифіковано Законом України від 15 листопада 1996 року № 508/96-ВР

**ЗА УРЯД
УКРАЇНИ**
(підпис)

**ЗА УРЯД
РЕСПУБЛІКИ КАЗАХСТАН**
(підпис)